

בבית המשפט העליון
בשבתו כבית דין גבוה לצדק

העותר:

ח"כ אלמוג כהן ת"ז
ע"י ב"כ עוה"ד אפרים דמרי (מ.ר 56630)
מרח' מצדה 9 ב.ס.ר 3 בני ברק
טל': 077-3015308 ; פקס: 077-4701200 ; נייד: 050-5677766
דוא"ל: law55566@gmail.com

- נ ג ד -

המשיבים:

1. היועצת המשפטית לממשלה
2. פרקליטות המדינה
שניהם מרח' צלאח א-דין
ירושלים

עתירה למתן צו על תנאי וצו החלטי

מוגשת בזאת עתירה מטעם העותר לפיה מתבקש ביהמ"ש הנכבד להוצא מתחת ידו צו על תנאי המורה למשיבים לבוא ולנמק מדוע נמנעו הם ונמנעים עד היום ובכלל מלהגיש כתבי אישום כנגד כל מי שקשר קשר ו/או סייע לפני מעשה ו/או סייע במהלך המעשה לנאשם בתיק 11-23-41844 וגם כנגד כל מי שקיבל מיד ו/או כל חומר אחר מהנאשם ואשר הושג שלא כדין והחזיק באותו מידע ו/או באותם חומרים על אף שידע או אמור לדעת שהוא הושג שלא כדין ולעשות את הצו על תנאי לצו החלטי כך שיורה למשיבים להגיש כתבי אישום נגד כל המעורבים הנ"ל והכל תוך חיוב המשיבים בהוצאות ושכ"ט עו"ד.

ואלה נימוקי העתירה:

1. העותר נבחר ציבור ומכהן כחבר כנסת מטעם סיעת "עוצמה יהודית" ולוחם משטרתי בתפקידו הקודם. בתאריך 7.10.2024 אותו יום ארור בחיי מדינת ישראל, נטל יוזמה ביחד עם מספר חבריו ואחיו, אבל ממש אחיו לנשק, סיכנו את חייהם להדוף את מתקפת הטרור שיזם ארגון הטרור- הנאצי חמאס, הרגו הרבה מחבלים, הצילו הרבה מתושבי העיר אופקים וגם לדאבון הלב, ראה במו עיניו חלק מחבריו מקפחים את חייהם. מאותו רגע נשבע העותר שלא ישתוק ולא ישקוט עד שהאמת המרה תיחשף לאזרחי המדינה. איך הצליח ארגון טרור לפרוץ גבול המדינה עם טרקטור JCB ולהגיע לערי וישובי העוטף וביניהם שדרות ואופקים, לרצוח, לשחוט, לאנוס, לבתר אברים והכל באור היום ובמהלך שעות רבות ללא כל תגובה הולמת ממערכת הביטחון על כלל זרועותיה.
2. עתירה זו הינה עוד פעולה שעושה העותר לגילוי האמת ובין השאר להבאת כל מי שהיה מעורב או שותף למחדל הזה לדין.

3. המשיבים הם הגופים המוסמכים על פי דין להגיש כתבי אישום כנגד עבריינים עת מתגבשת מסכת ראייתית לכאורית המבססת אותו יסוד סביר להרשעה מעל לכל ספק ספיר.

העובדות הרלוונטיות לעתירה זו:

4. סמוך לאחר 7.10.2024 פתחה משטרת ישראל בחקירה באחת הפרשיות החמורות שידעה המדינה שכונתה לאחר מכן פרשת "המרגל".

5. מיד עם פתיחת החקירה, נעצר החשוד המרכזי בריגול. מטבע הדברים, הטיל ביהמ"ש הנכבד המוסמך צו איסור פרסום גורף לרבות על עצם ניהול החקירה.

6. עם סיום החקירה הוגש כנגד אותו חשוד שהפך לנאשם אחד מכתבי האישום החמורים וזאת בתיק 41844-11-23 מחוזי באר שבע (להלן ובהתאמה "כתב האישום" + "הנאשם").

7. כתב האישום מגולל פרשת ריגול חמורה שבנוסף לנאשם מעורבים בה עוד מספר אנשים, חלקם אזרחים וחלקם אנשי צבא. כתב האישום מייחס לנאשם עבירת ריגול חמורה, עבירה בניגוד לסעיף 113(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן "חוק העונשין"). כן מייחס כתב האישום עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, עבירת ידיעה סודית – לפי סעיף 213 לחוק ועבירת כניסה למקום צבאי-עבירה לפי סעיף 115(א) רישא לחוק.

8. נקדים את המאוחר ונציין כי המשיבים לא הגישו, ונכון להיום, כל כתב אישום כנגד מי מהמעורבים שחלקם פורטו בכתב האישום, אם כי זהותם הוסתרה.

9. בהינתן העובדה שכחודש לאחר הגשת כתב האישום הסכימה המשיבה 2 לאחר הגשת בקשה ע"י העותר לביטול איסור הפרסום לפרסם את כתב האישום עם השחרות רבות ובפרט זהותו של הנאשם, זהותם של כל המעורבים בפרשה ופרטיהם של כ-95% מעדי התביעה, ניתן בגדרה לעתירה זו להביא מכתב האישום.

****העתק מכתב האישום מצ"ב, מסומן כנספח א' והמהווה חלק בלתי נפרד מעתירה זו.**

10. כתב האישום מתאר כי הנאשם שירת בצבא כ-6 שנים בסדיר וקבע ושחרר בדרגת סגן. אין חולק שהנאשם לא שירת באותן יחידות שחדר אליהן.

11. המאשימה תיארה בהרחבה את תפקידיו בצבא אך מטעמיה (!!) נמנעה מלציין את מקצועו האזרחי.

12. חצי מאזרחי מדינת ישראל אם לא יותר כבר יודעים את זהותו המלאה לרבות מקצועו. זהותו לרבות מקצועו לא מותירים ספק ספיקא שבזמן ביצוע מעשיו החמורים היה הנאשם כשיר מנטלית ומודע היטב לכלל מעשיו.

13. בסעיף א.1 לפרק האישום מציין הנאשם ביום 7.10.2023, ביום שבו החלה המתקפה **"החליט הנאשם להתגייס למילואים (מילה מושחרת) וזאת על אף שלא קיבל באותה עת צו 8"** רחמנא ליצלן.
14. כל הדיוט שלא לומר משפטן ממוצע הקורא את סעיף א.1 הנ"ל חייב לקבל את הרושם הוודאי שבאותו יום ארור קם אותו בחור צעיר-הנאשם בהמשך וכפטריוט מעומק נפשו כמו מאות ואלפים של אזרחים וביקש להתגייס למען ההגנה על המולדת ועל העם.
15. ניסוח סעיף א.1. לכתב האישום וכשלעצמו מצביע על הנרטיב המהותי של אופן והמשך ניהול החקירה.
16. הנה אם אכן, ועל פי כתב האישום, הנאשם כחייל מילואים החליט וממניעים אידיוולוגים טהורים להתגייס למאמץ המלחמתי ומבלי להמתין לצו גיוס.
17. אלא מאי? בהמשך לסעיף א לפרק האישום, עם הגעת הנאשם לאותה מפקדה שמעולם לא שירת בה, הציג הנאשם בפני כל מי שפגש מצגי שווא שקריים, התחזה, רימה והטעה ובין השאר:
- א. הנאשם הציג עצמו כאיש מודיעין ושיקר עת טען שהוא קשור ליחידה.
- ב. הציג עצמו בכזב כחייל ביחידה מובחרת.
- ג. על אף שסגן האלוף השיב לכזב של הנאשם, שאין הוא מכיר אותו **"בנסיבות שאינן ידועות למאשימה, הנאשם נכח בהערכת מצב, במרכז שליטה, ואף ישב סביב שולחנות הערכת מצב באג"ם"** (כל ההדגשות שלי אלא אם נאמר אחרת – א.ד. עו"ד).
18. לאחר שנכח באותה ישיבה חזר הנאשם לביתו לא לפני שבירר סטאטוס גיוס כוחות חטיבות שונות.
19. המתואר לעיל סותר מניה וביה את טענת המאשימה בסעיף א.1. לפרק האישום שהנאשם ביקש "להתגייס למילואים".
20. הנאשם לא רצה להתגייס למילואים; הנאשם ביקש לנצל את אותו יום ארור על מנת לבצע מעשי ריגול חמורים שתכליתם לפגוע במדינה ובביטחון אזרחיה.
21. היחידה החוקרת כמו הפרקליטות ידעה זאת בוודאות. הראיה היא שסעיף א.2. לפרק האישום פותח באומרו **"לאור מימוש תוכניתו.."** ללמדך שהיה לנאשם תכנית זדונית-עבריינית ולצורך מימושה ניגש הוא לאותן יחידות ומיפקדות שאין לו כל קשר וזיקה אליהן.
22. כתב האישום הארוך שותק לחלוטין באשר לאותה תכנית שרקם הנאשם. האם הוא באופן בלעדי רקם את אותה תכנית? האם היו עוד אנשים-מפעילים שהשתתפו עמו או סייעו לו או שגייסו אותו לרקמת אותה תכנית? ועיקר העיקרים, לטובת מי ולאיזה תכלית נרקמה אותה "תכנית".
23. גם כאן נקדים את המאוחר ונציין כי שתיקת כתב האישום שהיא גם שתיקת המשיבים, הינה שתיקה ממניעים פסולים ונפסדים ולא מחסרון באינפורמציה.

24. ובחזרה לכתב האישום. על פי כתב האישום, חזר הנאשם והתייצב באותה יחידה וצילם חיילים וגם "כֵּן מִסְכֵּי מַחֲשָׁב צְבָאִים" סתמה הפרקליטות ולא פירטה.
25. לקרוא ולא להאמין. פעולת הריגול החמורה של הנאשם שהתבטאה בצילום מסכי מחשב הסודיים ביותר בצבא, תוארה על ידי המשיבים בשולי סעיף א.8 לאישום בסתמיות וללא כל פירוט.
26. ניתן להבין את הקלות וללא צורך בסיוע בפעולת צילום התקהלות חיילים אך איך ניתן לקבל שבאותה קלות הצליח הנאשם לצלם מסכי מחשבים הנמצאים בחדרים המסווגים והשמורים ביותר בצה"ל?
27. גם כאן שותק כתב האישום שתיקה רועמת. איך הצליח הנאשם הנעדר סיווג מתאים להגיע לאותם "מחשבים צבאיים"? איך עלה בידו לעקוף את כל אמצעי האבטחה, הסיווג והשמירה? מה עשה הנאשם לעקוף את אותם אמצעים? ממי נעזר לצורך כך?
28. בהמשך אותו יום נפגש הנאשם עם חיילת-שם מושחר – ומבלי לציין את תפקידה ומבלי לציין מיקום הישיבה והנאשם אמר לאותה חיילת שהוא ואני מצטט "רוצה לייעל את ההליכים" (סעיף א 14 לכתב האישום) ותמהנו האם באמת ובתמים הנאשם אמר את המשפט הזה לאותה חיילת? האם באמת ובתמים הסתפקה היחידה החוקרת במשפט הזוי זה?
29. הזוי לחלוטין שהיחידה החוקרת הסתפקה במשפט זה והזוי אף יותר שהפרקליטות לא ביקשה השלמת חקירה בנקודה זו.
30. דעתנו אחרת. בחומר החקירה קיים פירוט רחב לתוכן השיחה בין הנאשם לבין אותה חיילת ומשיקולים לא מוצדקים ואף פסולים נמנעו המשיבים ובמתכוון לפרטם.
31. גם המשכה של אותה ישיבה כפי שמתואר בכתב האישום מעורר יותר מסימן שאלה ומבסס את החשד הסביר שהמשיבים ביקשו ויותר מכל להסתיר את העובדות כהוויתן והכל לתכלית פסולה.
32. על פי כתב האישום, אותה חיילת לא נקטה באמצעי הזהירות המינימאליים לוודא זהותו, מעמדו וסיווגו של הנאשם אלא הסתפקה בדרישתה שעליו להצטייד באישור קצינת ביטחון מידע והגדילה לעשות עת "נתנה לו מכשיר הטלפון הנייד שלה על מנת שיכניס מספרו לרשימת אנשי הקשר במכשירה".
33. הנאשם נטל את הנייד של אותה חיילת, אך במקום להכניס את המספר ברשימת אנשי הקשר, ניסח ביוזמתו שתי הודעות ווטסאפ לא קצרות במיוחד ושלח אותן מהנייד של אותה חיילת לנייד שלו כאשר נוסח ההודעות מיועדות ליצור כביכול מצג שווא ושקרי שהוא כביכול מוסמך לפעול "בתחומים אלה בחמ"ל פיקוד דרום".
34. כחוט השני העובר בכל כתב האישום גם בעניין אותו מפגש בין אותה חיילת לבין הנאשם בוחרים המשיבים לנסח את האירוע בעמימות יתר – ולא מחוסר ראייתו.

35. אך בכל מקרה, אין חולק שאותה חיילת כמו מעורבים אחרים שאוזכרו עד לכאן – התנהלה ופעלה ולכל הדעות ברשלנות רבתית ובין השאר עת לא וידאה זהותו של הנאשם וסיווגו, עת מסרה לו את הנייד שלה וגם עת אפשרה לו להחזיקו זמן רב שאפשר לו לנסח את שתי ההודעות והחמור מכל עת לא עלתה על כך שהנאשם ניצל את הנייד שלה לשלוח לעצמו את שתי ההודעות.
36. ואם ישיבו המשיבים שלא היה עניין ציבורי בחקירת אותה חיילת תחת אזהרה או להגשת כתב אישום נגדה בהינתן מעמדה הנמוך, איך הם ישיבו להמנעותם מלחקור בחקירה תחת אזהרה והגשת כתב אישום לכל הקצינים שאיפשרו לנאשם להשתתף עמם בישיבות הערכת מצב כפי שמפורט בסעיף א.12 לפרק האישים.
37. ממשיך כתב האישים ומאיר בפנינו כי בתאריך 9.10.23 חזר הנאשם למפקדה ונפגש עם קצין במפקדה שהנאשם היה חייל שלו בשנת 2012 בתפקיד שלא קשור למפקדה.
38. הנאשם הצליח להערים על אותו קצין הן באשר לתפקידו בצבא והן בהיותו מחזיק ב"משאבים העומדים לרשותו ואמר שיש לו פתרונות לאתגרים מבצעיים"!!!! וסמוך לאחר מכן ביקש הנאשם מאותו קצין לחתום לו על מסמך המאשר את כניסתו ל-"שיג".
39. דא עקא, המשיבים עצרו ולא טרחו לעדכן אם אותו קצין שחתם בסופו של דבר על אישור הכניסה ועם אישור זה הוא שאפשר כניסה חופשית למקומות רגישים שאסור לו להיכנס אליהם.
40. גם קצין זה לא נחקר תחת אזהרה. וגם נגדו לא הוגש כתב אישום.
41. והנה הגענו לעוד אירוע חמור ומן החמורים ביותר. לאחר פגישתו עם אותו קצין, פנה הנאשם לראש לשכתו של הקצין. הנאשם ביקש מראש הלשכה לחבר מסמך "שיסמיכו לבצע פעולות שונות"!!!!
42. **וכך ממשיך אותו סעיף א.19 לאישום הראשון לתאר את המשך המפגש בין ראש הלשכה לבין הנאשם. ראש הלשכה פתח פורמט במחשב באמצעות שם המשתמש שלו ונתן, כן כן נתן, לנאשם לחבר אסמכתא בשם הקצין – בכבודו ובעצמו – כן כן, זו לא טעות – ראש הלשכה התיר לנאשם לחבר אסמכתא בשם הקצין.**
43. וגם זאת, פשוט לראות ולא להאמין, הנאשם ניסח מול עיניו הפקוחות של ראש הלשכה אסמכתא בלשון זו: "מכתב מינוי ע"ש הנאשם אני מאשר שסרן במילואים – וכאן בא שם הנאשם – ימונה לקמב"ץ משימות ומבצעים מיוחדים בחמ"ל פיקוד דרום".
44. הנה תוך רגע ובמהלך אירוע זניח לכאורה, מופצת לכל גורמי הצבא ובפרט מפקדת הדרום הודעה ובה ממונה הנאשם ל"קמב"ץ משימות ומבצעים מיוחדים בחמ"ל פיקוד דרום".
45. ואיך מתרצים המשיבים את האירוע החמור הזה? ראש הלשכה שנתן אמון בנאשם לא "הסתכל בדיוק מה הנאשם כתב".

46. אלא מאי? שאותו ראש לשכה שנתן בנאשם אמון ולא הסתכל מה הוא כתב, נעתר לבקשת הנאשם והדפיס לו את המסמך שהוא כתב ואף שכנע אותו לחתום עליו – קרי ראש הלשכה – שלא הבחין מה הנאשם כתב, הוציא את המסמך ואף חתם עליו.
47. האם יוכלו המשיבים גם אם יתגברו בכל אנשי השב"כ ואמ"ן לשכנע את ביהמ"ש הנכבד שמחובתם על פי דין הייתה להגיש כתב אישום חמור כנגד אותו ראש לשכה ונגד הקצין של ראש הלשכה.
48. תיאבוננו של אותו צעיר-פטריוט שביקש להתגייס ללא צו 8 ולימים הפך למרגל חמור הלך וגדל, ועל כן, חזר הוא בשנית לראש הלשכה וביקש "להשתמש במחשבו פעם נוספת" וראש הלשכה אפשר לו זאת.
49. וכפי שאומרים עם האוכל בא התאבון, והפעם ניסח הנאשם מסמך בזו הלשון:
- "אני מסמיך את סרן – ופה בא שמו – לפתוח תא מיוחד בחמ"ל – השחרת שם – וכן לשמש כמפקד התא, תפקיד התא לשמש זרוע ארוכה חשאית וכן ליזום משימות מיוחדות פורצות גבול במרחב – עם השחרת שם המרחב – בסמכותו של הנ"ל לגייס כל חייל וקצין למילואים מכל יחידה וכן להשתמש בכל יכולת נדרשת על מנת לבצע את המשימה".**
50. גם על מסמך – אסמכתא – כתב מינוי זה חתם ראש הלשכה והוא חתם עליו "מבלי לעיין בו"??.
51. סיפור זה לא הסתיים בכך. ראש הלשכה נפגש עם הקצין כאחראי עליו ועדכן אותו על כתבי המינוי והקצין עונה לו כהאי לישנא: **"אינני מאשר האמור ומורה לו לקחת את המסמך מידי הנאשם אך הוא לא עשה כן".**
52. נתעלם לרגע מהניסוח הקלוקל, המגוחך והעמימות החובבנית של כתב האישום ונבקש להתמקד בשאלה: איך ניתן להסביר שעל אף האמור לעיל לא ננקטו הליכים משפטיים כנגד אותו קצין וכנגד אותו ראש לשכה. שניהם כאחד על פי כתב האישום ביצעו לכאורה עבירות חמורות הן במעשה והן במחדל.
53. הגענו – והכל על פי כתב האישום – סעיף א.24 לפרק האישום, מסעיף זה למדנו שהנאשם בשעה 21:33 באותו יום שוחח עם אזרחים ששמותיהם הושחרו "וזאת לאחר שנמסר להם כי הנאשם שייך לפיקוד ששמו הושחר וכי יש לו מינוי להקים אופרציה מודיעינית ואז **"במהלך השיחה נחשף הנאשם למידע מסווג כסודי וכסודי ביותר לשומר סוד, אסף, החזיק ידיעות סודיות בכך שהקליט את השיחה ושמר אותה במכשיר הטלפון הנייד שלו"** [ראה סעיף א.24 לפרק האישום].
54. והנה לנו מספר תהיות בטרם נעדכן שנכון להיום טרם הוגש כתב אישום כנגד האזרחים שהעבירו מידע מסווג כסודי וסודי ביותר לאדם שאינו מוסמך לקבל מידע כזה:

- א. מי יזם את אותה שיחה, האם הנאשם התקשר לאותם שלושת האזרחים או האזרחים הם שהתקשרו אליו ?
- ב. האם קיימת היכרות מוקדמת בין הנאשם לבין האזרחים. ?
- ג. מדוע דווקא אותם שלושת האזרחים מתוך מליוני אזרחי מדינת ישראל?
- ד. מי מסר לאותם שלושת האזרחים שהנאשם שייך לפיקוד מסוים?
- ה. על סמך מה מסרו אותם אזרחים בגדרה של שיחה טלפונית ידיעה המסווגת כסודית ביותר?
55. אין חולק אליבא דכולי עלמא שהאזרחים ביצעו עבירה פלילית מובהקת עת מסרו ללא כל אישור מידע סודי ביותר לאדם שאינו מוסמך לקבלו.
56. ונתקדם בכתב האישום: ממנו אנו ממשיכים ללמוד כי עוד באותו יום ה-11/10/2023 נפגש הנאשם באקראי (כך בכתב האישום) עם עוד קצין צה"ל ששמו מושחר והציג עצמו בכזב כפי שהציג. אותו קצין ועל סמך דבריו של הנאשם הפנה אותו למזכירתו אשר קשרה אותו עם עוד קצין בצבא ששמו מושחר וגם תפקידו מושחר (סעיף א.24 לכתב האישום) ושניהם קבעו להיפגש בתאריך 13.10.23.
57. ועוד לא הסתיים היום עבור הנאשם והרי הנאשם מלא מרץ ומוטיבציה. הנאשם יצר קשר בווצאפ עם קצין בדימוס, הציג את עצמו בכזב כפי שהציג והנאשם ביקש ממנו להגיע למפקדת דרום יחד עם טייס F16 לשעבר ששמו מושחר.
58. נעשה אתנחתא ננשום עמוק ונספור עד 10 לנסות להרגע טיפה ונחזור לתהות מה הקשר ומה מערכת היחסים הקודמת בין הנאשם לבין אותו קצין לשעבר? מדוע אותו קצין לשעבר ועל סמך הודעת ווטסאפ הסכים לנסוע עד למפקדת דרום להפגש עם הנאשם? מדוע לא תהה אותו קצין לשעבר שעליו להגיע למפקדת דרום יחד עם טייס F16 לשעבר? מה הקשר ומהי מערכת היחסים בין הנאשם לבין אותו טייס? האם ידע הטייס שאין לנאשם כל קשר וזיקה לכל תפקיד מודעיני בצבא?
59. ובחזרה לכתב האישום, מפרטים לנו המשיבים בסעיף א.28 לכתב האישום שלמחרת היום הגיעו אותו קצין לשעבר וגם אותו טייס F16 לשעבר לפיקוד ונכנסו על אף "ללא שחווילו" והנאשם דאג להכניסם לפיקוד על אף שהם מודעים לכך שאינם מורשים להיכנס לפיקוד.
60. והנה פסגת ההזיה אבל ממש הזיה ושוב לקרא ולא להאמין. שניהם, קרי הקצין לשעבר והטייס לשעבר, ביחד עם הנאשם, נכנסו למפקדה ושם נפגשו עם קצין ששמו ותפקידו מושחרים והנאשם הציגם בפני אותו קצין בכזב כחיילים שמשרתים בצבא. (סעיף א.29 לאישום).
61. שני אזרחים, קצין לשעבר וטייס לשעבר ואשר אינם משרתים עוד בצבא, נכנסים בעורמה למפקדה שאסור להם להיכנס אליה כשהם שומעים ומודעים לכך שהנאשם מציג אותם בפני גורם צבאי בכיר כמי שמשרתים בפועל והם לא מערערים על הכזב ואף משתפים פעולה עם הנאשם-המרגל.

62. כתב האישום לא מגלה לנו את תוכן השיחה בין הגורם הצבאי בפיקוד לבין הנאשם והקצין לשעבר והטייס לשעבר. אך כן מגלה לנו ששעה לאחר ששני האזרחים הנ"ל קרי הקצין והטייס לשעבר נכנסו שלא כדין לפיקוד, יזם הנאשם שיחה עם גורמים רבים ש"במהלכה שוחחו על מידע מסווג סודי וסודי ביותר". הנאשם הקליט את השיחה והעביר את תוכנה לאותו קצין וטייס לשעבר כשהם יודעים שאינם מוסכמים לקבל מידע כזה (ראה ס' א. 29 לפרק האישום).
63. ותשמענה אוזנינו ותתקשנה להאמין למשמע זה. על אף שאותם קצין לשעבר והטייס לשעבר ביצעו במזיד ומתוך מודעות מוחלטת מספר רב של עבירות מן החמורות בספר החוקים, לא הוגש נגדם כתב אישום וגם לא יוגש בעתיד.
64. יום ה-12/10/2023 לא הסתיים עבור הנאשם. בשעה 19:53 מתכתב הוא בהודעות וואצאפ עם אזרח (ששמו כמובן מושחר) איש צבא לשעבר ומעביר לו " **ידיעה סודית**" על אף שאותו אזרח " **אינו מוסמך לקבל**" [ראה ס' א. 30 לפרק האישום].
65. גם לגבי אותו אזרח, אין חולק שהוא ביצע עבירה חמורה עת קיבל ידיעה סודית שאסור לו לקבלה וגם נמנע לדווח על כך לגורמים המוסמכים. ועל אף זאת, המשיבים לא הגישו נגדו כתב אישום ולא יגישו כתב אישום.
66. ממשיך כתב האישום ומספר לנו שבתאריך 12/10/2023 התכתב הנאשם בהודעות ווטסאפ עם אזרח ששירת בעבר בצבא והעביר לו ידיעה סודית. מטבע הדברים, שמו של אותו אזרח הושחר (ראה ס' א. 31 לפרק האישום).
67. זה ששמו של האזרח הושחר, מילא. אבל כתב האישום משחיר, הלכה למעשה, עת לא מתייחס הוא לקשר בין הנאשם לבין אותו אזרח והאם נבחר אותו אזרח ע"י הנאשם במקרה ובאקראי? מה עשה אותו אזרח עם אותה ידיעה? האם העביר אותה לצד ג'?
68. כך או כך, ברי שאותו אזרח קיבל ידיעה סודית שלא היה רשאי ומוסמך לקבלה וגם נמנע לדווח לגורמים הרלוונטיים על קבלתה.
69. גם כנגד אותו אזרח, נמנעו המשיבים להגיש כתב אישום.
70. סעיף א. 31 לפרק האישום מחזיר אותנו לסעיף א. 28 עת הצליח הנאשם בעורמה ביחד עם הקצין לשעבר והטייס לשעבר. וממשיך לספר לנו שהנאשם ביחד עם הקצין והטייס לשעבר נפגשו עם גורמי צבא ושם "נחשף" הנאשם לידיעה סודית.
71. מדוע בחרו המשיבים בביטוי "נחשף" ולא "נחשפו"? כאשר גם באותה ישיבה נפגשו שני האזרחים, חיילים לשעבר, עם אותו גורם שחשף בפניהם את הידיעה הסודית.
72. אין חולק שהלשעברים הנכבדים לא היו רשאים או מוסמכים להיחשף לאותה ידיעה ועל אף שידעו זאת לא גילו למוסר הידיעה.

73. והגענו לסוף כתב האישום. בסעיף 34 לפרק האישום אנו מבינים ולמדים שבין התאריכים 7.10 עד 15.10 השתתף הנאשם באין ספור פגישות במפקדה ונכנס למקומות הרגישים ביותר בניהם חדרי מלחמה, חדרי מבצעים ועוד.

פניית העותר ותשובת המשיבים

74. בתאריך 17/03/24 פנה העותר אל המשיבים וביקש מהם לנמק לו, מדוע נמנעו מלהמשיך את החקירה כנגד כל המעורבים הנ"ל, מדוע נמנעו מלהגיש כתב אישום כנגד אותם מעורבים ו/או חלקם.

" העתק מכתב ההפניה רצ"ב ומסומן ב' "

75. בתאריך 16/05/24 השיבו המשיבים לעותר כי החקירה הפלילית מוצתה וכי למעט כתב האישום כנגד הנאשם לא הוגשו כתבי אישום נוספים.

" העתק מכתב התשובה רצ"ב מסומן ג' "

מסגרת נורטמיבית בקליפת אגוז

76. סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש] מחייב, בלשון חיוב ולא מבחינת רשות, להעמיד אדם לדין עת חומרי החקירה שהגיעו אליו "מספיקות לאישום" תובע לרבות היועצת המשפטית לממשלה וכל פרלקליט מהפרקליטות (גם פרקליט המדינה).

77. בפסיקתו העקבית של ביהמ"ש הנכבד דכאן, נקבע כי המבחן להגשת כתב אישום הוא מבחן "סיכוי סביר להרשעה" ובפן הפרטי שלתובע ישתכנע בהתאם לראיות שבידיו, שהוא יכול לשכנע את בית המשפט ומעבר לכל ספק סביר באשמת הנאשם.

78. הייתי אומר שהתובע אמור להשתכנע כי הסיכוי להרשעה עולה ברמה מספקת על הסיכוי לזיכוי.

79. בית משפט נכבד זה חזר ושינן ששיקול הדעת של גורמי התביעה להעמיד לדין או להימנע מכך הינו שיקול דעת רחב ואף רחב ביותר אך אינו חסין מביקורת משפט אם כי התערבות כזו מצומצמת ושמורה למקרים חריגים. רצה לומר שלעולם לא ישים ביהמ"ש הנכבד עצמו בנעלי התובע ולא יחליף את שיקול דעתו ובהינתן שהחלטה להעמיד לדין הינה החלטה מנהלית, ניתן לבחון אותה ולבקרה בכל מבחני הביקורת השיפוטית על החלטה מנהלית. ביהמ"ש הנכבד בוחן אפוא אם ההחלטה סבירה? אם ההחלטה מבוססת על מסד עובדתי? האם עסקינן בהחלטה שרירותית? האם מניעים פסולים ונפסדים עומדים מאחורי ההחלטה?

80. המשיבים נמנעו בתשובתם מלפרט את השיקולים שהביאו אותם להימנע מהגשת כתבי אישום כנגד המעורבים ולמצער חלק ממי שהיו מעורבים בפרשה, אך אין חולק שיש להסביר מהשולחן

את עילת "אין עניין לציבור", דבר המביא אותנו לכלל מסקנה בלתי נמנעת שההימנעות מבוססת על "דיות הראיות" כנגד אותם מעורבים.

81. כפי שהקדמנו ואמרנו, נטייתו של ביהמ"ש הנכבד להתערב במקרה כזה היא מצומצמת ושמורה למקרים מסוימים שעיקרם שהחלטת גורמי התביעה נגועה בחוסר סבירות קיצוני, שרירותית, מונעת ממניעים פסולים או לא רלוונטיים ובלשון אחרת, בית המשפט יתערב בהחלטה לא להעמיד לדין עת מגיע למסקנה שכל תובע סביר, נטול משוא פנים ומניעים פסולים, שהיה מעיין בחומר החקירה שהונח בפניו, היה מעמיד את החשוד לדין.

82. תאמר מעתה: ריסון כן, הפקרות לא. בית המשפט לא יתן יד להחלטה מופקרת.

מהכא להתם

83. נתחיל בטענת העותר: שכל מי שמעיין בכתב האישום גם זה המושחר וגם אם נתעלם מהניסוח הקלוקל, עוקף המוקשים, החושף טפח ומסתיר טפחיים ללא כל צורך ועל פיו בלבד, אין מנוס אלא מלהגיע למסקנה הקטגורית, החד משמעית והמתחייבת שהייתה מוטלת על המשיבים החובה להגיש כתב אישום כנגד חלק גדול אם לא כל מי שאוזכר בכתב האישום, גם אם שמו ותפקידו הושחרו בעבירות החמורות והפחות חמורות שביצעו כפי שכתב האישום המושחר נכתב.

84. לא בכדי ולא לחינם, הארכתי בסקירת כתב האישום ועשיתי זאת כתרופה לפני המכה, רציתי לחסום כל טענה, איך זה שאותו עותר לא ראה את חומר החקירה ועל אף זאת מטריד את בית המשפט בעתירה זו.

85. נכון הוא שהעותר לא עיין בחומרי החקירה וכנראה אם כי יותר נכון לקבוע שלא תנתן לו ההזדמנות לעיין בחומרי החקירה, אך גם בלעדי עיון בחומרי החקירה ורק תוך הסתמכות על הפירוט העובדתי שבכתב האישום, ניתן להגיע לאותה קביעה שהמשיבים היו חייבים להגיש כתב אישום נגד אותם מעורבים.

86. ככל שהמשיבים יבקשו לטעון שאותם מעורבים לא נחקרו תחת אזהרה, וצר לנו בטיעון זה, יתכבדו הם לזמנם ולחקור אותם תחת אזהרה בלב פתוח ובנפש חפצה, כפי שתמיד המשיבים ניגשים לחקירת חשודים כולל העותר עצמו, יתנו להם הזדמנות להפריך את החשדות המיוחסות להם, ספק אם יצליחו להפריך כהוא זה את החשדות המיוחסים להם.

87. העותר יטען כי אין מנוס מהמסקנה שהחלטת המשיבים לאי העמדתם לדין הינה החלטה לא סבירה בעליל, עד כדי שדגל שחור מתנוסס מעליה.

88. העותר יטען שלא שיקולים משפטיים עומדים מאחורי ההחלטה שלא להעמיד לדין, אלא החלטתה השרירותית מצד אחד ומונעת ממניעים פסולים מאידך גיסא.

89. נאמר זאת בגלוי: פשיטא, אותם מעורבים הן המעורבים האזרחיים והן המעורבים הצבאיים גם הלשעבר וגם המשרתים בפועל, מוגנים ע"י המשיבים. כל המוסיף גורע ישר וברור.
90. לא ניתן לדמיין כל שיקול משפטי-ענייני שעמד ועומד בבסיס החלטת המשיבים.
91. העותר יוסיף ויטען, שגם אם היה טיעון לעיל קשה, המשיבים חפצים ומטעמים לא משפטיים לגמד את הפרשה החמורה אם לא החמורה ביותר בתולדות המדינה והחלטה הפזיזה לשלוח את הנאשם להסתכלות פסכיאטרית על מנת להכריז עליו שלא כשיר להבין את ההליך הפלילי המתנהל נגדו, מתיישבת ומתיישרת עם שאיפת המשיבים.
92. כל המומחים הצבאיים בדעה נחרצת שהנאשם ומעשי הריגול החמור שביצע ביחד עם מי שסייע לו לפני, במהלך ואחרי הריגול גרם לדחיית התמרון הקרקעי לשבועיים-שלושה. דחייה ארוכה זו ובלתי מחויבת הביאה את ארגון הטרור חמאס להתארגן ולהתחמש מחדש הן מלהסתתר במנהרות ובעיקר לדאוג לכך שחטופינו שנחטפו יפוזרו בכל שטחי הרצועה.
93. המרגל וכל שותפיו הביאו לנזקים רבים הן בנפש והן ברכוש והן בחוסנה של מדינת ישראל.
94. אזרחי המדינה זכאים להיחשף לפרטי הפרשה עם פחות השחרות והאינטרס הציבורי שהוא האינטרס של עם ישראל שכל מי שידו במעל יועמד לדין, יזכו למשפט הוגן אך אם יורשעו, יזכו גם למלוא חומרת הדין.
95. לעתירה זו מצורף תצהיר לאימות העובדות.
96. מן הדין ומן הצדק להיעתר לעתירה כמפורט בפתיח תוך חיוב המשיבים בהוצאות ושכ"ט עו"ד.

ב"כ העותר,
אפרים דמרי – עו"ד